

lige Sommer Medlemmernes egne Bidrag har andraget, navnlig i disse Aar. Det er vel derfor ikke urimeligt, at Arbejderne, de, der kan risikere at blive arbejdsløse, ønsker en Smule Medbestemmelsesret om, under hvilke Betingelser og Regler Anvisningen, Udbetalingen, Kontrollen o. s. v. skal foregaa.

Den højtærede Minister forsøgte igen at faa noget ud af det Modsætringsforhold, som han, allerede da han fremsatte Lovforslaget, mente at kunne konstatere mellem Medlemmer af Udvalget angaaende Nødhjælpsarbejder og mig. I Gaar var det en Uoverensstemmelse mellem Hr. Lyngsø og mig, han konstaterede. Dette Modsætningsforhold faar den højtærede Minister frem ved at forandre de Udtalelser, jeg har fremsat i Sagen, ellers kunde han ikke faa det frem. Der er selvfølgelig ingen Forskel. Vi ønsker begge iværksat de flest mulige offentlige Arbejder. Jeg har sagt, at de Arbejder, der er Tale om i den Liste over Nødhjælpsarbejder, der findes som Bilag til Udvalgets Betænkning, kan give Arbejde til 5 000—6 000 arbejdsløse, og jeg har sagt, at dette er et betragteligt Tal, men jeg har ganske vist bestridt, at de Arbejder, der er Tale om i denne Liste, i hvert Fald de fleste af dem, var virkelige Nødhjælpsarbejder, og det fastholder jeg. Jeg er ganske sikker paa, at Hr. Lyngsø og mine øvrige Meningsfæller i Kommissioner er fuldkommen enige med mig i, at det at bygge en Ringbane i København, som man har talt om i mange Aar, eller at lægge et Spor fra Vigerslev til Roskilde o. s. v. er ikke Nødhjælpsarbejder, det er ganske almindelige offentlige Arbejder, der før eller senere skal udføres. Hvad der i denne Liste kan komme ind under Betegnelsen „Nødhjælpsarbejder“, fastholder jeg er rene Bagateller, som ikke vil kunne beskæftige ret mange Arbejdere.

Ogsaa det Forsøg, den højtærede Minister gjorde paa at vælte Ansvarret fra sig for, at man ikke allerede tidligere er gaaet til Nødforanstaltninger, synes jeg var utiltalende. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har udførligt beskæftiget sig hermed i Dag. Jeg skal blot tilføje nogle ganske enkelte Ord. Den højtærede Minister sagde: „Saadanne Nødarbejder, som man nu maa gaa til, skulde jo have været iværksat for flere Aar siden, f. Eks. i Aarene 1917—19“. Jeg kan ganske underskrive de Betragtninger, der

fremstattes herom af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der dokumenterede, at der jo aldeles ikke i de Aar var en saadan Situation som den, vi nu har at regne med. Der var ganske vist nu og da i de Aar nogen Arbejdsløshed paa Grund af, at vi manglede Raastoffer i en Række Fag, men der blev samtidig af den da siddende Regering gjort Skridt bl. a. gennem Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg — et Udvalg, der, hvad jeg har haft Lejlighed til at bedømme gennem lang Tid, gjorde et meget fortjenstfuldt Arbejde — for at faa Arbejde sat i Gang. Der blev paa dette Udvalgs Foranledning og paa Ministeriets Foranledning i øvrigt fremskyndet offentlige Arbejder i den Tid af et ganske andet Omfang, end vi har været Vidne til i det sidste halvandet Aar. Jeg nævner de store Kraftanlæg i Jylland, Inddæmningsarbejderne ved Randers Fjord, Tilskudsydelsen til Tørveværker, hvorved en mægtig Tørveproduktion blev iværksat, ja, jeg kan tilføje, at der ogsaa for Rigsdagen blev fremsat Lovforslag af ret omfattende Karakter, som desværre ikke blev gennemført, fordi Partiet Venstre syntes at være uvilligt dertil. Jeg tænker paa saadant noget som de store Forslag om Vildmoserne. Men selv om disse paa Grund af Uvillie fra visse Sider ikke blev gennemført, blev der virkelig i de Tider gennemført ganske betydelige Arbejder, sikkert adskilligt mere offentligt Arbejde end det, den højtærede Minister pegede paa for Norges Vedkommende. Der var der iværksat Arbejder for 30 Mill. Kr. i Aarene 1915—19. Det var ganske anderledes store Beløb, der blev iværksat Arbejder for herhjemme i de Aar, men jeg erkender, at Nødhjælpsarbejder, der samtidig skulde fungere som Løntrykkeri overfor Arbejderne, gennemførtes ikke — den Ære er forbeholdt den nuværende Indenrigsminister. Men, som alt sagt, der var jo ingen Sinde i de Aar en Tilstand som den nuværende. Det viser sig ogsaa ved en Betragtning af de Bilag, der følger Lovforslaget; at det først var i Efteraaret 1920, den nuværende Tilstand, som alle da kunde overse, begyndte, og det er fra samme Tidspunkt, det daterer sig, at den nuværende Regering ikke vilde høre nogen som helst Advarsler eller Raad. Utvivlsomt gjorde man den Gang en stor Fejl ved at overhøre og afvise de Advarsler,